

Proti nacionalnim vrednotam

Tako imenovani izbrisani že nekaj časa razburjajo slovensko javnost in so prerasli v izjemno vročo politično temo. Tudi, morda pa celo predvsem zato, ker smo v volilnem letu. "Levica" si verjetno ne zna več predstavljati, da bi lahko na volitvah zmagal kdo drug razen nje. Srečo ima, da so vsi glavni mediji na njeni strani in da se zato slovenska javnost ne zaveda, kdo v resnici vodi to državo.

Toda za nadaljevanje vodenja države so pripravljeni poseči tudi po potezah, ki so protinarodno usmerjene, čeprav jih zavijajo v razne lepe ovoje pravnosti in človekovih pravic. Kučanovo kadrovanje seveda žanje sadove. Spomnimo se samo, kako je za nove sodnike ustavnega sodišča vedno predlagal samo po enega, sevedo skrbno izbranega kandidata. Niti toliko se ni bil pripravljen potruditi s političnim bontonom, da bi imenoval dva ali več kandidatov, čeprav takšnih, ki jih "leva" večina v parlamentu ne bi podprla, s čimer bi vsaj deloma zakril svojo totalitarno gledanje na politiko.

Izkadroval je sestavo ustavnega sodišča, ki je politično izrazito enostranska. Prava mala "Kučanova četica". In kot smo lahko zdaj že nekajkrat videli, ta "četica" tudi razsoja politično pristransko. Pa ne le zato, ker v njeni sredi sedi Ciril Ribičič, steber postkomunistične politike. Malo bi jim prišepnil, da so na obeh straneh in da bodo v zgodovini ostali zapisani po svojem delu. Če je to delo vpreženo v ekskluzivistični voz in je protinarodno, saj

je pristransko, če ne že nasprotujoče večinskemu (krščanskemu) delu naroda, potem se bodo pač zapisali v zgodovinske anale po tej svoji kreposti. Najodmevnejši odločbi, ki sta povsem pristranska politična projekta, sta bili tista v zvezi s t. i. vatikanskim sporazumom, in seveda ta, ki nas zdaj tako okupira (deloma tudi odvrta našo pozornost z drugih žgočih političnih vprašanj), odločba o izbrisanih. Prav Ribičič naj bi nosil glavni del krivde, da je odločba o izbrisanih naperjena proti narodnim interesom. Drugi ugledni pravniki so jasno opozorili, kako pravno luknjičava je odločba ustavnega sodišča oziroma kako so z njo ustavni sodniki uzurpirali svoj položaj. Posegli so celo v temeljno ustavno listino.

Predvsem politično vprašanje

Zgodba z izbrisanimi je predvsem politično vprašanje slovenske nacije. Seveda je deloma tudi pravno, saj so tudi med t. i. izbrisanimi takšni, ki so se znašli v težkem položaju in bi bilo dobro urediti njihov status, toda v večini gre za ljudi, ki po letu 1991 niso pokazali prave volje, da bi si uredili svoj status. Zdaj so ti ljudje

nenadoma velik politični problem, in to v dveh ozirih. Najprej zato, ker ga je (Kučanovo) ustavno sodišče očitno tempiralo v čas pred volitvami. Mislili so, da bo odločba ustavnega sodišča imela takšno izvršljivo moč, da bo že eno leto pred volitvami – pri sedanjih sestavi državnega zbora – izvršena in da bo "levica" dobila nove volilce. Toda "levičarji" so hoteli še enkrat s pozicije moči izigrati naš narod, kot so to vedno počeli, če se jim je le ponudila priložnost. Potem ko so v 20. stoletju ta narod toliko teptali in izkoriščali za svoje ozke politične interese, jim je dejansko uspelo s tistim, kar si je leta 1941 tako želel eden velikih podpornikov komunizma Edvard Kocbek, ko je kot eno od "temeljnih točk" tako imenovane Osvobodilne fronte predlagal, da OF (beri: revolucija) "preoblikuje slovenski narodni značaj".

Po meri narodne večine

Drugi razlog, zakaj so izbrisani predvsem politično, ne pa samo pravno vprašanje, je, naj večinski del naroda odloča, koliko tujcev lahko sprejme v svojo sredino. Slovenija jih je po drugi svetovni vojni, predvsem

s politiko "bratstva in enotnosti", sprejela zelo veliko. Kritična masa je bila že davno presežena, zato se avtohtono prebivalstvo počuti ogroženo. Izražanje te ogroženosti ni nikarkršna nestrpnost ali ksenofobija, kot nam to pridigajo postkomunisti oziroma "liberalci", ampak povsem normalen odziv na stanje. Domačini se počutijo upravičeno ogrožene, saj se večji del kriminala, predvsem hujših oblik, dogaja med tujci oziroma priseljenci.

"Levica" bo naredila seveda vse, da priseljence zavaruje in da jih privabi še več, saj so ti njena volilna baza. V prihodnosti, ko bodo nekdanji komunisti pomrli, še bolj. Narod in njegove vrednote "levice" niso nikoli posebej zanimali. Razen takrat, kadar so jo na njeni poti na oblast oviirali in jih je bilo zato treba zatreti.

Na račun domače vere

Ponekod po Evropi, v državah z znatnim deležem priseljencev, si ti, seveda z izdatno podporo levicarjev, prizadevajo za uveljavitev čedalje večjega števila pravic. Ponekod so v zadnjem času s svojo agresivnostjo šli že tako daleč, da so posegli v te-

meljne vrednote domačega prebivalstva. Jeseni 2003 je izbruhnil pravi škandal, ko je kontroverzni italijanski musliman, ki si je nadel ime Adel Smith in je znan predvsem po polemikah in tudi pretepih pred televizijskimi kamerami, na sodišču v Pescari dosegel, da se v osnovni šoli v hribovski vasi Ofena blizu Aquile v Abruzzih, kjer se šolajo njegovi (muslimanski) otroci, ob križ postavi tudi znamenje Korana. Toda sodnik Mario Montanaro je razsodil, da se mora križ, ki je tradicionalno znamenje v italijanskih šolah, odstraniti iz učilnic, ki jih obiskujejo Smithovi muslimanski otroci. Muslimanov je v Italiji že en milijon. Italijanska javnost se je na sodnikovo razsodbo burno odzvala, leva in desna, minister za pravosodje pa je ekscentričnega sodnika dal v disciplinski postopek. Križ v italijanskih šolah ni podprt s kakšnim pravnim aktom ali konkordatom, je pa del tradicije in velja za nekaj samoumevnega.

S feredžo nad križ

Nekaj povsem drugega se je takoj zatem zgodilo v Franciji, zibelki razsvetljenstva in liberalizma. Francija je zaradi svoje zgodovinske vloge, ko je imela po svetu, predvsem v Afriki, številne kolonije, dobila v zadnjih desetletjih veliko priseljencev, ki danes predstavljajo že znaten delež francoskega prebivalstva. Tam so muslimani še glasnejši. Celo tako, da se je z dokaj nenavadno in šokantno gesto uklonil francoski predsednik Jacques Chirac. Ker so muslimani s svojo tradicionalno versko nošo, ko so ženske skoraj povsem zakrite, motili šolski pouk in ker je bilo na ta račun veliko polemik, je predsednik posegel po nenavadni potezi: zavzel se je za prepoved vseh verskih znakov v šolah, od muslimanskih rut do židovskih čepic (kipa), padlo pa je tudi po krščanskih križih. Tako so v Franciji žrtve priseljencev in njihovih navad, ki jih s svojo množičnostjo zlahka obdržijo tudi v novih domovinah, postali pravzaprav predvsem Francozi sami oziroma avtohtono prebivalstvo in njihova tradicija.

V nečem smo le prvi

Za zdaj se ni treba bati, da bi po tako drastični odločitvi posegel na

primer nemški ali britanski predsednik, toda trendi so tu in z njimi tudi opozorila. Preseljevanje iz nerazvitih okolij, predvsem iz Azije, čedalje bolj pritiska na Evropo. O tem, ali bo ta podlegla valovom tujcev in se utopila v njihovih "demokracijskih pravicah" izkazovanja svojega načina življenja, bo odločala predvsem evropska levica, saj lahko politično preživi le ob volilnih glasovih teh priseljencev. Tradicionalne stranke pa so odgovorne za to, da ta Evropa ne bo preplavljena in s tem tudi uničena. Francoski primer nas lahko zdrami iz spanja. Poleg francoskega pa tudi slovenski, saj imamo ta čas v Sloveniji morda najmočnejšo liberalistično oblast v Evropi. Ta je seveda posledica komunizma, ki je po tej deželi pustil pol stoletja, se nato preoblekel v slovensko različico liberalizma in nadaljuje svoje protinarodno delo.

Tudi zato je razprava o tako imenovanih izbrisanih predvsem politično vprašanje. Tisti, ki bi radi imeli od izbrisanih koristi (volilne glasove), si na vse pretege prizadevajo, da

bi ga prikazali kot vprašanje o človekovih pravicah, zakonitosti in celo ustavnosti. To jim zaradi izrazito naklonjenih dominantnih medijev z lahkoto upeva. Zato lahko pohvalimo tiste politične stranke, ki so se te nič kaj hvaležne teme lotile odgovorno in odločno. Javnomenjske ankete oziroma podpora ljudi kaže, da so se prav odločile. Tiste stranke pa, ki mencajo in si ne upajo zastopati jasnega stališča, bodo na letošnjih volitvah ostale pri dnu. Naj se ne zgovarjajo potem, kako da je nekdo drug hodil v njihov železnik. Vsaka stranka je celota in mora skrbeti za to, da predstavlja čim širši krog prebivalstva. Samo od njene jasne in včasih tudi odločne politike je odvisno, ali ji bodo ljudje zaupali ali ne.

Naši so nebodigatreba

Izbrisani. Spomnimo se, kako se ta Slovenija oziroma njena "levičarska" oblast obnaša do naših zdomcev. Ti so nebodigatreba, ki naj kar ostane tam, kjer je, in naj ne hodi domov oziroma v domovino svojih staršev. Spomnimo se vseh nestrp-

nih izjav proti Jožetu Berniku (Jelinčič s svojo golaznijo, ki bi jo bilo treba pobiti že leta 1945) in proti Andreju Bajuku leta 2000. Takrat so "liberalci", "Mladina", Kučan, Hanžek in podobni molčali kot grob. Verjetno so celo uživali ob izrazito nestrpnih izjavah svojih somišljenikov. Tako imenovano "desnico" pa razglašajo za nestrpno in ksenofobno, poleg tega seveda, da jo tudi potiskajo v takšne nikomur ljube drže.

Spomnimo se – ta Slovenija se tega seveda ne bo spomnila! –, da je stran, ki jo je z revolucijo zatolkel komunizem, še danes, petnajsto leto po demokratizaciji, povsem diskriminirana. Nedavni dokumentarec Jožeta Možine na *TV Slovenija* o žrtvah, ki so jih med vojno povzročili partizani (do zdaj je Inštitut za novejšo zgodovino zbral osupljivih 4.100 njihovih imen), je Slovence opozoril na izredno veliko in pomembno kategorijo Slovencev, ki so še danes povsem zunaj zakona. žrtve komunizma nimajo pravice do groba, če pa jo že imajo, jih žalijo s sprenevedavimi in žaljivimi napisi na nagrobnikih; svojci teh žrtev so danes v Sloveniji diskriminirana kategorija ljudi. Varuh človekovih pravic? Dajte no! Človekove pravice so nekaj vredne le takrat, ko so po meri novodobnih "liberalcev". Ti pa celo tej meri delajo pogosto silo.

Dežela za ekscentrike?

Očitno se bo letošnje volilno leto odločalo prav pri osrednjih nacionalnih vprašanjih, pri katerih se bo politični prostor še bolj izčistil. Izbrisani, politika priseljevanja tujcev, vrednote, tradicija, to bo med pomembnejšimi temami predvolilnih razprav. In prav je tako. Tudi kulturni nacionalni program, ki ga je pripravilo sedanje kulturno ministrstvo pod vodstvom združenolistne Andreje Rihter, mora postati pomembna tema, saj je z njim ministrica pozabila, da še vedno živi v Sloveniji. Njen nacionalni kulturni program je napisan tako, kot da bi v Sloveniji živeli samo še "levičarji", "liberalci", alternativci in drugi ekscentriki. Skratka, brez pravega občutka za realnost, mimo tradicionalne slovenske kulture in proti njej in nacionalnim vrednotam.

Ivo Žajdela

Fotografiji: Ivo Žajdela

